

m. v. Dette Lovforslag, der er vedtaget af Lagtinget i dets ordentlige Samling i 1915, svarer nemlig ganske til Lov af 25. Februar 1914 om forandret Affattelse af den for det øvrige Kongerige gældende Fattiglov § 61 med videre. Jeg kan ikke nære nogen Tvivl om, at den høje Rigsdag vil være villig til at gøre disse Bestemmelser gældende ogsaa paa Færøerne. Det er ikke mere, der tilsigtes ved det hermed forelagte og anbefalede Lovforslag.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 105).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal tillade mig overfor det høje Ting at anbefale dette Lovforslag, som efter en grundig Forhandling i Folketinget er vedtaget enstemmigt der og saaledes paa en særlig eftertrykkelig Maade har faaet Folketingets Tilkendegivelse af det ønskelige i, at denne vigtige Sag gennemføres. Lovforslaget skyldes langvarige Forarbejder, idet Paa-begyndelsen af Forhandlingerne om en Samling af vor Ulykkesforsikringslovgivning stammer allerede fra 1910. Hvad man ønsker at tilvejebringe ved Lovforslaget, og hvad man mener gennem denne Behandling at have tilvejebragt, er Enhed og Fasthed i vor Ulykkesforsikringslovgivning, som for Øjeblikket lider af stor Uensartethed, først og fremmest den, som opstaar derved, at nogle Arbejdere er inde under denne Forsikring, andre ikke. Men ogsaa med Hensyn til selve Forsikringsformens Ordning er der overordentlig store Uoverensstemmelser; saaledes har nogle af de Arbejdsgivere, som har Forsikringspligt efter den nugældende Ordning, Pligt til at afgive deres Risiko, medens andre ikke har denne Pligt. Man har i vor Ulykkesforsikringslovgivning arbejdet sig frem fra et specielt Synspunkt til et mere almindeligt; den sidste af vore Ulykkesforsikringslove er den mest omfattende, og det er i Grunden adskillige af de i denne Lov nedlagte Prin-

cipper, som nu foreslaas gennemført for det hele Omraade. Synspunktet var oprindeligt det, at hvor der i et særligt farligt Erhverv var Risiko for Arbejdernes Sundhed og Liv, maatte Arbejdsgiveren have et særligt Ansvar. Det almindelige Synspunkt, som Udviklingen har ført til i dette Spørgsmaal, er nu, at Arbejderens Arbejdsevne, der, saaledes som man ofte har sagt, er hans eneste Kapital, bør være forsikret. Loven, som den foreligger her, gaar derfor ud paa at tilvejebringe en omfattende Forsikring af Arbejderens Arbejdsevne, saaledes at den saa at sige indfører Erstatningsansvar for alle, der beskæftiger andre i deres Tjeneste. De eneste, der efter denne Lov ikke vil være forsikrede, selv om de arbejder for andre, er dem, hvis Arbejde er af en ganske tilfældig Karakter. Der har med Hensyn til dette Spørgsmaal været ført lange Forhandlinger for at finde en tilstrækkelig sikker Definition. Det, man har villet undgaa, er, at den, som aldeles tilfældigt tog en anden i sin Tjeneste, derigennem pludselig skulde kunne være undergivet et meget betydeligt Erstatningsansvar, for hvilket han, idet han efter Sagens Natur maaske slet ikke havde været opmærksom paa eller haft Grund til at være opmærksom paa det Erstatningsansvar, han kunde paadrage sig, ikke havde afgivet Risikoen, hvorfor Ansvaret nu kunde blive en ganske urimelig Byrde for ham. Den Definition, som man efter forskellige Overvejelser er kommet til i Folketinget, gaar da ud paa at knytte Spørgsmaalet om det tilfældige Arbejde til Arbejdsgiverens Person. For saa vidt som den vedkommende Arbejdsgiver i øvrigt efter Lovgivningen er forpligtet til at have sin Medhjælp forsikret, skal han ogsaa være forpligtet til at have sin tilfældige Medhjælp, hvor tilfældig den end er, forsikret. Ved denne Definition har man ment at træffe det rigtige, fordi man har ment at kunne paalægge den, som overhovedet vil kunne komme ind under denne Lov, Kendskab til, hvor omfattende hans Erstatningsansvar vil kunne blive, og fordi det ogsaa for ham vil være let at lade sin Forsikring omfatte ikke blot sin sædvanlige, men ogsaa sin tilfældige Medhjælp; men den, som overhovedet ikke er saaledes stillet, at han har andre i sin Tjeneste, men som ganske tilfældig vil kunne faa saadan Medhjælp, skal ikke være Erstatningsansvar undergivet. Under Forhandlingerne er der nævnt et særligt Tilfælde, som oplyser, hvad der her er Tale om. En Sypige, som har arbejdet med sin Symaskine, men paa Grund af Forholdene faar en anden til at